

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 251/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Menichom, R. Viesta 5323/75, Martin, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 27 D 50/2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Menichom, R. Viesta 5323/75,

Martin, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 27 D 50/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako zákonný dedič účastníkom napadnutého dedičského konania vedeného okresným súdom. Okresný súd uznesením sp. zn. 27 D 50/2011 z 3. marca 2016 potvrdil nadobudnutie dedičstva jednotlivým dedičom. Sťažovateľ podal 19. júla 2016 proti tomuto uzneseniu odvolanie.

Sťažovateľ v sťažnosti popisuje priebeh napadnutého súdneho konania a v tejto súvislosti okrem iného uvádza:

„Súdny komisár v danej veci nepostupoval súlade so zákonom - ustanovením § 200 a nasl. CMSP:

a) pri zisťovaní aktív a pasív dedičstva napriek upozorneniam sťažovateľa nevykonal súpis majetku po poručiteľovi

b) nesprávne vyhodnotil daný skutkový a právny stav veci, osvojil si bez ďalšieho právne stanovisko druhého zákonného dediča - sestry sťažovateľa tým, že uznal jej jednostranné a nepreukázané tvrdenie, že hnutelný majetok veľkej hodnoty / umelecké obrazy a starožitnosti / po poručiteľovi jej patrí z titulu ústneho darovania poručiteľom - ku ktorému nemá sťažovateľ prístup a s ktorým sestra sťažovateľa voľne disponuje a nakladá

c) nesprávne a v rozpore s ustanovením § 200, ods. 1) CMSP zistil hodnotu majetku poručiteľa, a to nie k dátumu jeho úmrtia t. j. ku dňu 27. 10. 2011 ale až k 28. 2. 2012, kde medzitým druhý dedič nakladal voľne s finančnými prostriedkami na účte poručiteľa

d) Okresný súd v Žiline vydal v predmetnom dedičskom konaní rozhodnutie - Uznesenie čis. 27 D/50/2011-94 zo dňa 31. 3. 2016 / pozn. doručené žalobcovi 14. 7. 2016 / tj, 4 roky a päť mesiacov po smrti poručiteľa vrátane pochybení na ktoré poukazujeme vyššie

Postup súdu v tejto veci sa v uvedenom období vyznačoval nesprávnosťou, nečinnosťou, nesústredenosťou, ktorej dôsledkom boli nielen zbytočné prietahy v konaní, ale aj celková neprimeraná dĺžka celého konania.

Sťažovateľ sa touto sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Súčasne sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Právna a faktická zložitost' prejednávanej veci nie je zložitá, patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, takže ju súd mal skončiť do niekoľkých mesiacov. Prosté plynutie času v trvaní niekoľkých rokov vedie k nenapraviteľným dôsledkom v právnom a skutkovom postavení sťažovateľa.“

Na základe citovanej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 20 000 €.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že po podaní odvolania sťažovateľom bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline 3. augusta 2017. Odvolací súd uznesením sp. zn. 9 CoD 8/2017 z 30. augusta 2017 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. októbra 2017, čím bolo napadnuté konanie vedené okresným súdom právoplatne skončené.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je aj posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Predmetom predbežného prerokovania je sťažnosť sťažovateľa, ktorou primárne namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom predpokladom vyslovenia porušenia týchto práv je v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu trvajúce súdne konanie, v ktorom je sťažovateľom označený orgán verejnej moci neodôvodnene nečinný alebo je jeho postup neefektívny takým významným spôsobom, že to vytvára stav, ktorý je nezlučiteľný s podstatou a obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pripomína, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistujú zásadné odlišnosti (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03), čo umožňuje preskúmať ich namietané porušenie spoločne.

Ústavný súd pri posudzovaní sťažností, ktorými sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej ústavný súd poskytuje týmto právam ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu tohto práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I.ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Aplikujúc svoju ustálenú judikatúru, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť, ktorou namieta postup okresného súdu v napadnutom konaní (16. marca 2018, pozn.) v čase, keď už okresný súd v tomto konaní právoplatne rozhodol (16. októbra 2017, pozn.) a napadnuté konanie bolo skončené.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že v posudzovanej veci v čase doručenia sťažnosti už okresný súd nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto pri predbežnom prerokovaní jeho sťažnosti odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to z tých istých dôvodov, ako namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd pripomína, že primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania sú obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva (základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy) nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) by bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

V posudzovanom prípade sťažovateľom namietané nedostatky v postupe okresného súdu v napadnutom konaní zjavne nedosahujú takú intenzitu, že by sa dalo uvažovať o odmietnutí spravodlivosti. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti pri predbežnom

prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2018